

הקיום בארץ ישראל רק במדת הבטחון

ושבתה הארץ שבת לה' שש שנים תזרע שדך ושש שנים תזמר פרמך ואספת את תבואתה. למה הקדים הכתוב "ושבתה הארץ" קדם "שש שנים תזרע", לכאורה היה לו לכתוב בתחלה שש שנים תזרע וגו', ואחר כך בא שמטח.

אלא שכתוב בוחר על הפסוק "בטח בה" ועשה טוב שכן ארץ" שעל ידי הבטחון "בטח בה" ועשה טוב" אז "שכן ארץ" יהיה לך קיום ומשכן בארץ ישראל, כי זה היה בנות הבטחון שהכניסנו לארץ ישראל בכדי שתחול עליהם קדשת הארץ, ובמה יהיה לנו קיום ושיבות עם ארץ ישראל, רק במדת הבטחון.

ולכן כתב רש"י, שמי שמוכר פרות שביעית סופו שמוכר מטלטליו ושרותיו וביתו וכו', כי מצות השמטה היא לבטח בה' שאפילו שאינו עובד בקרקע, ימציא לו הקב"ה מחסורו. אבל מי שאין לו הבטחון בסוף נשאר בלי כלום.

לכן אמר באשר ושביתה הארץ שבת לה' שיבטח בה' שיוסף לו צרכיו גם כשישבת, ובאשר באפן זה שש שנים תזרע שדך ושש שנים תזמר פרמך - שידע שגם בשנה זו רק הוא משביע לכל חי ואין אנו עושים כלום, אז מבטח שואספת את תבואתה.

סבת הצדק באכילה כדי שיוכלו להתקדש בפרות ארץ ישראל

וכי תאמרו מה נאכל בשנה השביעית הן לא נזרע ולא נאסף את תבואתנו וצוית את ברכתי לכם בשנה הששית ועשת את התבואה לשלש השנים. עקר בנות הבטחון שברא ענין האכילה, היא רק בשביל שיוכלו לאכל מפרות ארץ ישראל, כי קדשתם גדולה כל כך, שעל ידי שאוכלים שבעת המינים שגשגתה בזה הארץ בקדשת הנוף, מעורר שבעה מדות העליונים ובא לבחינת "ואתם הדבקים בה' אלקיכם" וגו'. אבל בלא אכילה מקדשת שבעת המינים קשה מאד לדבק בבחינת קדשה ולעורר שבעה מדות עליונים.

וזה פרוש הכתוב: וכי תאמרו מה נאכל בשנה השביעית הן לא נזרע ולא נאסף ולא יהיה לנו מפרות ארץ ישראל, ולא נוכל לעורר שבעה מדות הקדשה העליונים, לזה הבטיחה התורה:

וצוית את ברכתי בשנה הששית כדי שיהיה לכם פרות, לדבק על ידם בקדשה העליונה.

ל"ג בעומר

ישותוק לאהבה ויראה בכונה לעשות נחת רוח לבורא ב"ה

עקר עבודת ה' הוא בחינת אהבה ויראה עליונה, דהינו שיכסוף האדם וישתוקק לה' בכללות הנפש ממש בלי שום כונה להנאת עצמו, ולא לאהב את ה' כדי לקבל שכר ולירא מפניו מחמת יראת עניש, רק שלא על מנת לקבל פרס. ובחינת אהבה ויראה עליונה הוא בחינת אבות אברהם יצחק ויעקב, וצריך לראות בכללות הנפש ממש להיות תמיד דבוק בבחינת אבות, ויהי רצון שנוכח לבחינה זו.

ולזה מרמז ל"ג בעומר כי האבות מרמזים באות למד שהוא ג' פעמים עשרה, ועשרה מרמז על דבר שבקדשה שאין דבר שבקדשה פחות מעשרה, וג' פעמים עשרה הוא למד, וצריך להמשיך בחינת למד לזה העולם הנשמי, שעל זה מרמז אות ג' שהוא ג' יחידות ולא עשירות, דהינו שכל האהבה ויראה שלו יהיו רק לעשות נחת רוח ליוצרו ולא להנאת עצמו כלל.

וכי תאמרו מה נאכל בשנה השביעית וגו' וצוית את ברכתי לכם בשנה הששית. פעם היתה שנת בצרת קשה בארץ ישראל, והיו צריכים להביא תבואה מחוץ לארץ. רבנו לא רצה לאכל מהם, והסביר את טעמו באמרו: כתוב בתורה "וכי תאמרו מה נאכל בשנה השביעית", לכאורה מה השאלה, הרי אפשר להביא מחוץ לארץ, אך מהמשך השאלה "הן לא נאסף את תבואתנו" - מובן שהשאלה היא על תבואת ארץ ישראל שאתם אין אוספים בשביעית, והשאלה "מה נאכל" היא כי לא ירצו לאכל מתבואת חוץ לארץ.

עם בואו של רבנו ואנשי פמליתו לארץ ישראל, היו צריכים ללוש בעצמם מקומח תבואת הארץ, אשר לא היתה באותה עת מן המשבחות, והיה יוצא מזה 'פתות' דקות ויבשות. לבני ביתו היה קשה להתרגל לזה, אבל רבנו אכל אותם בהתלהבות, בהפטירו בשמחה פעם אחר פעם את לשון הפסוק: "והיה באכלכם מלחם הארץ". מפתו חלק רבנו לכל אחד ואחד מאנשיו, שאחר כך אמרו שמעולם לא טעמו טעם טוב בלחם, כמו שטעמו ב'פתות' קשות אלו.

טנדב
לכבוד התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי
להצלחת התורם בכל העניינים ורוב נחת דקדושה מיוצ"ח